

Vasemmiston historiallinen tehtävä

Taloustaantumana myötä on Vasemmistoliitto ajautumassa poliittiseen kriisiin. Kehityksen päälinjat ovat selvät: Vasemmistoliitto heikkenee, kuten myös keskusta. Soinilaiset etenevät, niin myös vihreät. Pääomapuolue Kokoomus pitää pintansa myös muuttuneessa tilanteessa. Demarit saavat suurena puolueena oppositiojulkisuutta ja nostavat jo kannatustaan. Sini-punahallitusta ennakoitaan tulevaksi.

Syksyiset veronalennuspuheet olivat kokoomuksen vaalisyötti, mutta puolue jatkaa yhä linjallaan taantumana syvetessä. Tämä linja edellyttää velkaantumista, josta kokoomus itseään julkisesti varoittaa. Se on sellaista logiikkaa, jota hallintoalamaisen on vaikea ymmärtää. Se toimii kuitenkin niin kauan, kuin politiikalla on hyötyjäänsä.

Varakkaiden edun ajaminen vaatii myös verojen korottamista. Elämisen lisäverotus on hallituksen tapa panna kansa finanssipelureiden raiteilta suistamaan junan veturiksi. Varsinkin energiaverotus on hallituksen kesto-suosikki. Energiaa ei veroteta vain valtion kassan täyteen, vaan Kataisen mukaan myös ilmaston pelastamiseksi. Siinä riittääkin pelastamista. Sää ei milloinkaan ole kyllin hyvä. Myös monien vasemmistolaisten mielestä Suomen kansa on veloitettu näihin maksullisiin talkoisiin.

Ei ole ihme, että moni palkansaaja ja vähätuloinen eläkeläinen kysyy, mitä helkkaria ne oikein siellä ajattelevat. Onkin vaikea tietää, mitä ”ne” eli puolueen johto oikeastaan ajattelee. Kunnallisvaalien jälkeen luvattiin, että puolue tekee arvion tappion syistä ja suunnitelman tilanteen korjaamiseksi. Arvio tehtiinkin, ja alenevan kehityksen syyt löydettiin mediasta. Toki myös omia puutteita listattiin. Järjestötoimintaan luvattiin uusia eväitä kevään mittaan. Kevät alkaa olla loppuillaan, mutta eväät on syöty.

Kansan Uutisten verkkolehden keskusteluissa huomiota herättää sosialismin nostalginen

kaipaus. Otos ei ole tilastollisesti edustava, mutta kuopatuksi uskottu ideologia elää sitkeästi. Edellisen vuosisadan kokemusten olisi pitänyt opettaa, ettei reaaliosialistinen yhteiskunta ja sen ideologia remontoitunakaan voi toimia mallina suomalaiselle vasemmistolle.

Mutta myös Vasemmistoliiton kaksiväri-nen konsepti alkaa haalistua. Sen punavärille ei ole löytynyt sisältöä. Liberaaliporvarilliset vihreät varasivat ympäristöajattelun hyvissä ajoin puoluepolitiikkansa pelivälineeksi. Yritys voittaa vihreät vihreydessä johtaa Vasemmistoliiton ekologiseen lahkolaisuuteen ja poliittiseen marginaaliin. Mitä keinoja jää käytettäväksi?

Tärkein työkalu on uskallus arvioida tilanne rehellisesti. Uuden politiikan aineksia ei kannata hakea kaukaa. Vasemmistoliitto tekisi viisaasti, jos tarttuisi taloustaantumana keskellä siihen avainongelmaan, johon törmäämme päivittäin arjen askareita hoitaessamme.

Se on kuntien syvenevä kriisi, joka pantiin liikkeelle 90-luvun laman varjolla. Markkina-voimille kunnista on tullut se kotimainen aarrearkku, joka tarjoaa mahdollisuuden pääomien kesto-kasvatukseen. Siksi palvelujen yksityistäminen on porvareiden kuntapolitiikan ydin.

Kyseessä on yhteiskuntapolitiittinen operaatio, ei kuntien paras. Sen politiikan seurausta on kuntaorganisaation kuihtuminen ja kuntalaisten verovarujen ohjaaminen yritystilille sen sijaan, että niillä lujitettaisiin kansalaisyhteiskuntaa ja järjestettäisiin palveluita.

Menossa oleva kehitys ei ole vain kunnallispolitiikan ongelma. Kyseessä on valtion ja kuntien keskinäisen suhteen radikaali muutos, perustuslaillinen murros. Kunnallinen itsehallinto on muuttumassa itsensä pilakuvaksi, kun kunnat vähenevillä resursseillaan yrittävät hoitaa keskusvallan määräämiä tehtäviä.

Asiaan pitää puuttua. Nyt on viimeinen hetki käydä kamppailuun yhteiskunnan perusrakenteiden ja kansalaisyhteiskunnan puolesta, kamppailuun kunnista. Se on sosialistisen vasemmistoliikkeen poliittinen tehtävä tässä historiallisessa tilanteessa.

Kari Arvola

Kansan Tahto 21.4.2009